

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/31/2020
Identifikačné číslo spisu: 2106210592
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2106210592.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu F. J., D. S., D. XX, T., proti žalovaným 1/ XOZORES s. r. o., so sídlom Hurbanova 986, 019 01 Ilava, IČO:46 122 818 (spoločnosť zrušená 14. marca 2013 a vymazaná 14. júna 2013), 2/ D. D., 3/ I. D., V. D. W. XXX, obom zastúpeným Mgr. Matejom Blaškom, advokátom so sídlom Zuzany Chalupovej 10B, 851 07 Bratislava a 4/ K. Q., D. X. XX, T., o určenie neplatnosti právnych úkonov a iné, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 31C/47/2006, o dovolaní žalovaných 2/ a 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 11. mája 2016 sp. zn. 11Co/231/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. novembra 2014 č.k. 31C/47/2006-439: I. konanie proti žalovanému 1/ zastavil; II. konanie o vzájomnom návrhu žalovaného 1 proti žalobcovi (vymedzenom v II. výroku rozsudku) zastavil; III. žalobu proti žalovanému 4/ zamietol; IV. určil, že vlastníkom nehnuteľností: rodinného domu súpisné číslo 170, ktorý je postavený na pozemku parcelné číslo 717/107 a pozemkov parc. č. 717/21 - orná pôda vo výmere 574 m², parc. č. 717/107 - zastavané plochy a nádvorie vo výmere 576 m², ktoré sú zapísané na LV č. XXX v katastrálnom území W. je žalobca; V. vo zvyšnej časti žalobu zamietol; VI. uviedol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením. V odôvodnení uviedol, že žalobca s pôvodným žalovaným 1/ spoločnosťou FINANCREAL, spol. s r.o. uzavreli 12. augusta 2005 Zmluvu o úvere č. 61/2005, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi/ žalobcovi úver vo výške 320.000,- Sk, s dohodnutým úrokom vo výške 5 % mesačne z celkovej sumy úveru. Žalobca sa úver s úrokom zaviazal splácať podľa splátkového kalendára v mesačných splátkach 16.000,- Sk od 12. septembra 2005 a poslednej splátky vo výške 336.000,- Sk (12. augusta 2006). Na zabezpečenie splácania úveru uzavreli 12. augusta 2005 Zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému 1/

(FINANCREAL, spol. s r.o.) na zabezpečenie uspokojenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tejto žaloby. Keďže žalobca riadne nesplácal poskytnutý úver, žalovaný 1/ previedol nehnuteľnosti do svojho vlastníctva z titulu využitia práva vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere a zo Zmluvy o zabezpečení záväzku, následne nehnuteľnosti boli prevedené na ďalšie osoby. Naposledy vlastníkmi nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy zo 4. júna 2007 sú žalovaní 2/ a 3/, zapísaní na liste vlastníctva. Súd prvej inštancie konanie proti žalovanému 1/ zastavil vzhľadom na to, že žalobca podaním z 12. novembra 2013 zobral žalobu voči nemu späť s odôvodnením, že žalovaný 1/ zanikol bez likvidácie a právneho nástupcu. K výroku II. súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný 1/ podal vzájomný návrh voči žalobcovi, ktorý súd nevyhlásil na samostatné konanie. V priebehu konania súd prvej inštancie zistil, že 9. októbra 2012 bol pôvodný žalovaný 1 vymazaný z Obchodného registra - právnym dôvodom bol dobrovoľný výmaz, pričom jeho právnym nástupcom bola spoločnosť XOZORES, s. r. o., ktorá bola následne 16. júna 2013 vymazaná z Obchodného registra - právnym dôvodom bol dobrovoľný výmaz, pričom právnym nástupcom bola spoločnosť PRO EXPO, s. r. o., ktorá bola následne zrušená bez likvidácie a 29. augusta 2013 bola vymazaná z Obchodného registra bez právneho nástupcu. Konanie o vzájomnom návrhu tak musel súd prvej inštancie zastaviť z dôvodu, že nebola splnená jedna zo základných podmienok konať s jedným z účastníkov konania, pričom sa jednalo o neodstrániteľný nedostatok - absencia spôsobilosti byť účastníkom konania. K III. výroku súd prvej inštancie uviedol, že nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného 4/ nastal prevodom nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto konania, na žalovaných 2/ a 3/, keď nastala situácia, že žalovaný 4/ nie je vlastníkom nehnuteľností. Konanie voči žalovanému 4/ zamietol z dôvodu, že nemá vecnú pasívnu legitimáciu, ktorú má iba ten, kto je nositeľom uplatnenej povinnosti v konkrétnej veci. K výroku IV. súd prvej inštancie konštatoval, že dospel k záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným 1/ a na základe toho i k neplatnosti uzatvorenej kúpnej zmluvy medzi žalovaným 1/ a žalovaným 4/ a žalovaným 4/ a žalovanými 2/ a 3/, predmetom ktorej boli sporné nehnuteľnosti, nakoľko žalovaný 1 (FINANCREAL, spol. s r.o.) sa nestal vlastníkom predmetných nehnuteľností, na základe čoho nemohol na žalovaného 4/ kúpnu zmluvou previesť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam (to isté platí o prevode vlastníckeho práva medzi žalovaným 4/ a žalovanými 2/ a 3/). Súd prvej inštancie posudzoval najmä platnosť, resp. neplatnosť Zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva bez ohľadu na to, či zmluva o úvere je platná alebo nie. Uviedol, že ustanovenie § 553 ods. 1 a 2. Občianskeho zákonníka, v znení platnom do 31. decembra 2007, neupravuje ďalšie podmienky, ako by záväzok takéhoto charakteru mal byť upravený. Nesplnením si povinnosti dlžníka z hlavného záväzku, zabezpečovací prevod práva spĺňa uhradzovaciu funkciu. Z toho vyplýva povinnosť pre účastníkov zmluvy upraviť v zmluve práva a povinnosti tak, aby nebolo pochyb o tom, akým spôsobom sa majú strany (veriteľ a dlžník) z prevodu práva medzi sebou vysporiadať. V danom prípade podľa súdu prvej inštancie v zmluve o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva absentuje také dojednanie, že v prípade, ak sa vlastníctvo veriteľa stane nepodmieneným (v dôsledku, že dlžník riadne a včas záväzkov nesplní), nadobúdateľovi (veriteľovi) síce vzniklo právo na plnohodnotné nakladanie veci v súlade s § 123 ods. 1 Občianskeho zákonníka a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, avšak nie je zjavné, že dlžníkom po speňažení majetku má byť zaistené vydanie tzv. hyperochy. Absencia takéhoto dojednania, ako náležitosti zmluvy, robí podľa názoru súdu prvej inštancie právny úkon neplatným. K V. výroku uviedol, že žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy musel zamietnuť, nakoľko v prípade, ak si súd môže otázku platnosti či neplatnosti zmluvy posúdiť prejudiciálne, nemôže túto otázku pojať do výroku svojho rozhodnutia. Možno žalovať priamo na určenie vlastníckeho práva žalobcu s tým, že súd posúdi ako otázku predbežnú (ne)platnosť zmluvy, a preto naliehavý právny záujem na samotnom určení platnosti či neplatnosti zmluvy daný nie je.

2. Na odvolanie žalovaných 2/ a 3/ Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 11. mája 2016 sp. zn. 11Co/231/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v odôvodnení odkázal. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Poukázal na skutočnosť, že v danom prípade v zmluve o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva absentuje také dojednanie, že v prípade, ak sa vlastníctvo veriteľa stane nepodmieneným (v dôsledku, že

dlžník riadne a včas záväzkov nesplní), nadobúdateľovi (veriteľovi) síce vzniklo právo na plnohodnotné nakladanie vecí v súlade s § 123 ods. 1 Občianskeho zákonníka a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, avšak nie je zrejmé, že dlžníkom po speňažení majetku má byť zaistené vydanie tzv. hyperochy. Absencia takéhoto dojednania, ako náležitosti zmluvy, robí podľa názoru odvolacieho súdu právny úkon neplatným. V dôsledku absencie takéhoto dojednania medzi účastníkmi zmluvy to znamená, že pokiaľ žalovaný 1/ na základe kúpnej zmluvy previedol vlastnícke právo k predmetu zabezpečovacieho prevodu na žalovaného 4/ za dohodnutú kúpnu cenu k vyplateniu rozdielu medzi nevrátenou časťou úveru a speňaženou hodnotou zabezpečovacieho prevodu práva nedošlo, keďže v zmluve takéto dojednanie absentovalo. K námietke odvolateľov, že súd prvej inštancie ustálil prednosť žalobcovho základného práva vlastníť majetok oproti ich základnému právu, odvolací súd uviedol, že na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, a teda nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva, hoc i dobromyseľného nadobúdateľa. Rovnako tak nie je možné za uvedeného stavu uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám. Ďalej odvolací súd k námietke zhodnotenia predmetných nehnuteľností konštatoval, že ak odvolatelia tvrdia, že boli dobromyseľní v tom, že im nehnuteľnosti vlastnícky patria, mali postavenie oprávnených držiteľov a mali zákonné právo voči vlastníkovi nehnuteľností na náhradu nákladov, ktoré účelne vynaložili na nehnuteľnosti po dobu ich oprávnenej držby, a to v rozsahu zodpovedajúcom zhodnoteniu nehnuteľnosti ku dňu jej vrátenia. Odvolatelia si však takéto právo neuplatnili.

3. Žalovaní 2/ a 3/ proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo o d vyriešenia otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Namietajú, že súd neposudzoval ich dobromyseľnosť pri nadobudnutí vlastníckeho práva, posudzoval iba nedobromyseľnosť pri rekonštrukcii. Uvádzajú, že konali v dobrej viere v zápis nehnuteľností v katastri nehnuteľností. Podľa žalovaných 2/ a 3/ nemožno akcentovať princíp, že nikto nemôže previesť na iného viac práv ako má sám a zároveň nechrániť nadobúdateľa nehnuteľností - legitímne očakávanie nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Porušenie práva na spravodlivý proces videli v tom, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd nepristúpili k hodnoteniu dobromyseľnosti žalovaných 2/ a 3/ pri nadobúdaní nehnuteľnosti, ako aj to, že nevypočuli žalovaných 2/ a 3/ za týmto účelom. V rámci dovolacieho dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 6Cdo/71/2011, kde najvyšší súd uviedol, že zásadu „nikto nemôže previesť viac práv než má sám“ možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa len celkom výnimočne, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol,“ ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) I. ÚS 549/2015-33, kde ústavný súd dospel k záveru, že „musí dôjsť k určitému posunu v doterajšej judikatúre ústavného súdu v riešení otázky „nemo plus iuris“ - ochrana osoby, ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý - druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Treba zvažovať súvislosti kolízie základných práv. Vyššie riziko má niešť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkom sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní.“ Žalovaní 2/ a 3/ navrhovali zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na konanie. Zároveň žiadali o odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu.

4. Žalobca a žalovaný 4/ sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

5. Na základe nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) z 5. septembra 2018 sp. zn. I. ÚS 92/2018, ktorým vyslovil, že základné právo žalovaných 2/ a 3/ uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z 28. septembra 2017 sp. zn. 7Cdo/163/2016 bolo porušené, rozhodoval najvyšší súd o dovolaní žalovaných 2/ a 3/ znovu v intenciách nálezu ústavného

súdu.

6. Najvyšší súd predovšetkým nezistil splnenie predpokladov pre odloženie právoplatnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

7. Následne najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade s o zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

9. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, z ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

11. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

12. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

13. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

14. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

17. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

18. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolaťela vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaťel vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

19. Žalovaní 2/ a 3/ prípustnosť podaného dovolania vyvodzujú z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, pričom namietali dokazovanie a nedostatočne zistený skutkový stav súdmi nižších inštancií, ako aj odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

20. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

21. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, 5Cdo/57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny

názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

22. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

23. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

24. V súvislosti s námietkou žalovaných 2/ a 3/ o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

25. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

26. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadal so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami, ako aj s námietkami žalovaných 2/ a 3/ uvedenými v odvolaní. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a s jeho skutkovými i právnymi závermi. Z uvedeného je teda celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Takisto samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

27. K námietke žalovaných 2/ a 3/ o tom, že súd prvej inštalácie a odvolací súd k hodnoteniu ich dobromyseľnosti pri nadobúdaní nehnuteľností vôbec nepristúpili, najvyšší súd uvádza, že ide o nedôvodnú námietku, nakoľko odvolací súd sa vyjadril k dobromyseľnosti nadobúdateľa, keď uviedol, že na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, a teda nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva, hoc i dobromyseľného nadobúdateľa.

28. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštalácie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

29. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

30. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

31. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

32. Najvyšší súd dodáva, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

33. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaných 2/ a 3/ nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

34. Žalovaní 2/ a 3/ prípustnosť podaného dovolania vyvodzujú aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP dovolatelia namietali nesprávne právne posúdenie ohľadom právnej otázky možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti od nevlastníka dobromyseľným kupujúcim. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutia najvyššieho súdu 6Cdo/71/2011 a rozhodnutie ústavného súdu I. ÚS 549/2015.

35. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov. Ide teda o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu). Najvyšší súd v rozhodnutiach sp. zn. 8Cdo/78/2017 a sp. zn. 3Cdo/196/2018 už uviedol, že ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, je povinný označiť rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery). Podobne v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/141/2017 uviedol, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z uvedeného ustanovenia, neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré o danej právnej otázke zaujali rozdielne právne závery, nemôže dovolací súd uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Skutočnosť, že dovolateľ vyvodzujúci prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP neuvedie rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sú rozdielne, považuje najvyšší súd za absenciu náležitostí dovolania v zmysle § 431 až § 435 CSP (porovnaj 1Cdo/206/2016, 8Cdo/141/2017, 8Cdo/50/2017).

36. Najvyšší súd predovšetkým konštatuje, že do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nepatria rozhodnutia ústavného súdu, krajských súdov Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Českej republiky ani Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. R 71/2018, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/165/2018, 6Cdo/79/2017). Pokiaľ je riešenie určitej právnej otázky odvolacím súdom rozhodovaná týmito súdmi (teda aj ústavným súdom) rozdielne, nemôže ísť o rozdielnu rozhodovaciu činnosť relevantnú v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Na základe uvedeného najvyšší súd nemohol prihliadať na dovolateľmi označené rozhodnutie ústavného súdu.

37. V rozhodnutí 6Cdo/71/2011 najvyšší súd vo veci, ktorej predmetom bolo určenie veci do dedičstva, zrušil napadnuté odvolacie rozhodnutie z dôvodu nesprávneho posúdenia otázky naliehavého právneho záujmu na určení vlastníctva. Okrem toho tiež uviedol, že «nemožno vylúčiť situáciu, keď proti princípu ochrany práva pôvodného vlastníka bude pôsobiť princíp ochrany dobrej viery nového nadobúdateľa. V súvislosti s riešením kolízie týchto princípov dovolací súd zastáva názor, že ochranu skutočného vlastníka, zaručovanú zásadou „nikto nemôže previesť viac práv, než má sám“ možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa len celkom výnimočne, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol ... Dobrá viera musí byť pritom hodnotená veľmi prísne, pričom poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci musí javiť ako spravodlivé. Poskytnutie tejto ochrany sa vo svojich dôsledkoch prejaví ako možnosť dobromyseľného nadobúdateľa pokračovať v oprávnenej držbe ... O dobrú vieru ide vtedy, ak nadobúdateľ nehnuteľnosti ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú možno od neho s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu požadovať, nemal, prípadne nemohol mať (z hľadiska kritéria priemerne obozretného jedinca) dôvodné pochybnosti o tom, že v skutočnosti subjektu, ktorý je ako nositeľ určitého práva zapísaný v katastri (evidencii) nehnuteľností, takéto právo nesvedčí.»

38. V rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/71/2011, na ktoré žalovaní 2/ a 3/ v dovolaní poukázali, sa najvyšší súd mierne odklonil od ustálenej rozhodovacej činnosti, kedy pripustil, že za výnimočných okolností ochranu skutočného vlastníka, zaručovanú zásadou „nikto nemôže previesť viac práv, než má sám“ možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa. V odôvodnení tiež uviedol, že „o dobrú vieru ide vtedy, ak nadobúdateľ nehnuteľnosti ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú možno od neho s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu požadovať, nemal, prípadne nemohol mať (z hľadiska kritéria priemerne obozretného jedinca) dôvodné pochybnosti o tom, že v skutočnosti subjektu, ktorý je ako nositeľ určitého práva zapísaný v katastri (evidencii) nehnuteľností, takéto právo nesvedčí“. Vec prejednávajúci senát je toho názoru, že i keď v tomto prípade išlo o ojedinelý názor, ktorý nevyplyva z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, v konečnom dôsledku by žalovaná nespĺnila kritériá kladené uvedeným rozhodnutím na dobromyseľného nadobúdateľa. Vzhľadom na to, že v kontexte rozhodnutia sp. zn.

6Cdo/71/2011 musí byť dobrá viera hodnotená veľmi prísne, dovolací súd považoval obranu žalovaných 2/ a 3/ poukazujúcu na ich dobrú vieru pri nadobúdaní sporných nehnuteľností, za nedôvodnú. Véc prejednávajúci senát len pre úplnosť pripomína, že i v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/71/2011 napokon najvyšší súd nekonštatoval dobrú vieru nadobúdateľa (v danom prípade vydražiteľa).

39. Dovolací súd k predloženému rozhodnutiu najvyššieho súdu uzatvára, že pri jeho zovšeobecnení vychádza zo zásady prednosti princípu „*nemo plus iuris*“, a ako výnimku pripúšťajú aj úspech princípu „*bona fides*“. Dokonca aj v dovolateľmi predloženom rozhodnutí ústavného súdu (I. ÚS 549/2015), ktoré nie je možné považovať za „dovolacie rozhodnutie“, zvýraznil ústavný súd v prospech „*bona fides*“ právny názor, že vyššie riziko má niest' nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere. Otázka, či sa súdy v individuálnych okolnostiach daného prípadu neodklonili od všeobecných právnych východísk pri interpretovaní sporu „*nemo plus iuris*“ vs. „*bona fides*“, súvisí s ich skutkovými zisteniami; zodpovedanie tejto otázky je vždy v každom konkrétnom prípade jedinečné. Odvolací súd v súvislosti s preferenciou princípu „*nemo plus iuris*“ akcentoval okolnosti, ktoré skutkovo ani právne v prípade uvádzaných rozhodnutí ústavného súdu v hre neboli, a to predovšetkým skutočnosť, že konanie o neplatnosť právneho úkonu (darovacej a kúpnej zmluvy, zmluvy o zrušení vecného bremena, či určení, že žalobca nie je vlastníkom bytu), o ktoré ide v napadnutom odvolacom rozhodnutí a konanie o určení, že vec patrí do dedičstva nie sú totožnými konaniami, pričom v každom z nich sa posudzujú i rozdielne skutkové a právne otázky. Rovnako v okolnostiach posudzovanej veci neobstoja skutkové a právne dôvody preferencie ochrany dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľnosti pred princípom „*nemo plus iuris*“, a to už len z dôvodu, že v teraz posudzovanej veci kruciálne dôvody úspechu pôvodného vlastníka nehnuteľnosti (žalobcu) spočívali v absolútnej neplatnosti právneho úkonu - zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, na základe ktorého nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, a teda nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva, hoc i dobromyseľného nadobúdateľa.

40. K uvedenému dovolací senát uvádza, že najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/96/1995 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 39/1998, na ktoré odkázal aj v niektorých ďalších rozhodnutiach (viď napríklad sp. zn. 3Cdo/446/2013, 3Cdo/48/2013, 8Cdo/306/2014) uviedol, že absolútna neplatnosť právneho úkonu (*negotium nullum*) nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona (*ex lege*), v dôsledku čoho sa naň hľadí tak, ako keby nebol nikdy urobený. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva. Vychádzajúc z toho najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/144/2010 konštatoval, že ak je prvotná kúpna zmluva neplatná, nestal sa prvý kupujúci vlastníkom predmetu predaja, preto ten, kto ho kúpil od prvého nadobúdateľa, nemá vlastnícke právo, ktoré by malo byť odvodené od vlastníckeho práva prvého kupujúceho. V rozhodnutí sp. zn. 5MCdo/12/2011 najvyšší súd vyslovil právny názor, podľa ktorého „platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje (derivatívne) svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť“.

41. K otázke vplyvu absolútnej neplatnosti právneho úkonu na práva dobromyseľných nadobúdateľov sa vyjadril ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 50/2010. Poukázal v ňom na zásadu rímskeho práva (*nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet*), v zmysle ktorej nikto nemôže previesť na iného právo, ktoré sám nemá. Zdôraznil, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje (derivatívne) svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť. Vo všeobecnosti možno za vlastníka považovať osobu, v prospech vlastníctva ktorej svedčí nadobúdacie konanie („*modus*“) a zodpovedajúci právny titul („*titulus*“), napríklad zmluva. Pokiaľ „*titulus*“ preukazuje právo inej osoby než „*modus*“, je potrebné určiť, kto je vlastníkom. Za vlastníka je v takom prípade považovaný ten, v prospech práva ktorého svedčí nadobúdaci titul. Neplatný právny úkon ale nemá právne následky, aké má platný právny úkon; na jeho základe preto nedochádza k prevodu nehnuteľnosti. I keď v prípade neplatného právneho úkonu o prevode nehnuteľnosti „prevedených“ ďalej na iných nadobúdateľov svedčí v prospech týchto ďalších nadobúdateľov „*modus*“, chýba im „*titulus*“. Dobrá viera týchto

ďalších nadobúdateľov je významná len potiaľ, že im možno priznať všetky práva a povinnosti oprávneného držiteľa (§ 129 a nasl. Občianskeho zákonníka). Dobrej viere ale súčasný právny poriadok žiadne iné právne následky nepriznáva. Ochrana, ktorú poskytuje nadobúdateľovi, nie je takej intenzity, aby zabránila vlastníkovi nehnuteľnosti účinne uplatňovať svoje absolútne právo. Inými slovami: pokiaľ zápis v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnosti, má skutočnosť prevahu nad zápisom v katastri.

42. Na rovnakom právnom náhľade na možnosti nadobudnutia vlastníctva nehnuteľnosti od toho, kto nie je (nebol) jej vlastníkom, zotrváva aj odborná právnická literatúra, v ktorej sa uvádza napríklad to, že „vo vzťahu k možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva na základe absolútne neplatnej kúpnej zmluvy sa možno stotožniť s právnym názorom, podľa ktorého Občiansky zákonník de lege lata možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka neupravuje ako pravidlo, ale len ako výnimku z pravidla (pozri napr. nadobudnutie vlastníckeho práva pri prevode od tzv. nepravého dediča podľa § 486 Občianskeho zákonníka) a dobromyseľnosť kupujúceho nemôže nahradiť chýbajúce vecné oprávnenie právneho predchodcu predávajúceho. Tieto výnimky z pravidla nemožno ľubovoľne rozširovať bez toho, aby takúto možnosť zákonodarca pripustil. Preto je nutné zotrvať na dôslednom uplatnení zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ aj v prípadoch, ktoré sa môžu javiť ako nespravodlivé. Aj z hľadiska predvídateľnosti rozhodovania súdnej moci je preto potrebné odmietnuť možnosť nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka len na základe princípu ochrany dobrej viery aj v iných prípadoch ako tých, ktoré Občiansky zákonník výslovne upravuje“ (viď publikáciu Občiansky zákonník II., Števček, Dulak, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol., Nakladatelství C. H. Beck, 2015, str. 2087).

43. Na základe vyššie uvedeného dovolateľmi označené rozhodnutie najvyššieho súdu nepredstavovalo v okolnostiach posudzovanej veci rozdielne rozhodnutie (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP), a preto dovolací dôvod nebol žalovanými 2/ a 3/ vymedzený spôsobom uvedeným v ustanovení § 421 ods. 1 písm. c/ CSP a § 432 CSP; absenciu takýchto náležitostí považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

44. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalovaných 2/ a 3/ odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a podľa § 447 písm. f/ CSP, nakoľko žalovaní 2/ a 3/ nevymedzili dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

45. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

46. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.